

צילום: באדיבות האוסף הפרטי של שמעון קזנטר

מי יזכור את האלוקים

בתקופה הקצרה שבה הייתה קיימת, הספיקה הפלוגה הדתית של חטיבת אלכסנדרוני להשתתף בריבים מקרבות מלחמת השחרור – אך גם לעורר מחלוקות סביב ההתעקשות של חבריה לשמור מצוות. לאחר ש־67 מהלוחמים נהרגו בלילה אחד, היו מי שטענו שלא במקרה נשלחו החיילים הדתיים למשימה חסרת סיכוי. מבצע נטיעות וסרט חדש מנסים להעניק להם את הכבוד שלא זכו לו, אולי משום שהמסד הישראלי העדיף לשכוח אותם

אלישיב רייכנר | צילום: אבישג שאריישוב

המחנה נכבש, המטבחים הוכשרו.
לוחמי הפלוגה בתל־השומר, מאי '48

ביום שני הקרוב יתחיל אולי השינוי, תשלום של חוב היסטורי נשכח. אלפי חניכים של בני עקיבא יצעדו בעקבות לוחמי הפלוגה הרתית של חטיבת אלכסנדרוני, ייסעו עצים לזכרם וישמעו את סיפורם ההרואי והעקוב מרם. לא פחות מ־67

לוחמים מהפלוגה נפלו בלילה חורפי אחר, במהלך קרב גבורה. חלקם היו ניצולי שואה, היחידים ששרדו ממשפחותיהם. ובכל זאת, סיפורה של הפלוגה, כמו גם סיפוריהם האישיים של נופליה, נשכחו מהתודעה. זה קרה בכ"ז בכסלו תש"ט, נר שני של חנוכה. אנשי הפלוגה לקחו חלק ב"מבצע חיסול", במסגרת המאמצים לשחרור הנגב ולסילוק כוחות הצבא המצרי. מטרת המבצע הייתה למוטט את כיס פלוג'ה, שם התבצרה חטיבת אויב. המשימה: כיבוש הכפר עיראקי אל־מנשייה, שעל חורבותיו שכנת היום העיר קריית־גת. הפלוגה הרתית, פלוגה ג' של גדוד 33, הייתה אמורה לכבוש את תל ערינני השולט על הכפר, אך שורה של כשלים הובילו לקרב מר, שהסתיים בכישלון המבצע ובאבדות קשות.

בסך הכול נהרגו בקרב כ־89 פלוג'ה 89 לוחמי צה"ל, רובם הגדול כאמור מקרב הפלוגה הרתית. כעת מתוכננים אנשי מחוז דרום של בני עקיבא להקים על התל שבו התחולל הקרב פארק לזכר הנופלים. במקביל, חודשים הקרובים עומדת להסתיים הפקתו של סרט המנציח את סיפורה של הפלוגה הרתית, שרשמה פוקים מפוארים בקרבות לשחרור הארץ לאורך כל מלחמת העצמאות.

מי שיוזמה את הסרט ועומדת מאחורי ההתעניינות המחודשת בסיפורה של הפלוגה היא אביטל רייכנר (30), מורה במקצועה וחברת הגרעין התורני ברמלה (וגילוי נאות – נשואה לאחי). הקשר שלה לסיפור מתחיל אי־שם בעבודת שורשים שהתבקשה להכין בכיתה ו'. "בגיל הזה בדרך כלל

מתמקדים בסבא או סבתא, אבל אמא שלי הציעה שאעשה עבודה על בן־דוד של סבתא, שניצל מהשואה ונפל במלחמת השחרור. עד אז לא שמעתי עלי", היא מספרת.

שמו של בן־הרוד היה רב יששכר פרידמן. במהלך מלחמת העולם השנייה הוא שרר את מחנה אישוויץ ומחנות עבודה בגרמניה ובפולין, וגם הציל לא מעט יהודים כשהשיג עבורם מזון. בשנת 1946 עלה לארץ, כאן התגורר בתל־אביב אצל דודתו, עבר כחשמלאי והיה מקורב לחסידות חב"ד. כשפרצה מלחמת השחרור היה פרידמן מראשוני המתגייסים. הוא צורף לפלוגה הרתית בחטיבת אלכסנדרוני, וכעבור שנה נהרג בקרב בכיס פלוג'ה – אחד מחמישה חללי "נצר אחרון" שנפלו שם, ניצולי שואה שנותרו לזכרם ממשפחתם הגרעינית.

עבודת השורשים על קרב המשפחה שנפל במלחמה הוגשה, ואביטל לא חשבה שתעסוק בכך עוד. סיפור הקרב והפלוגה הרתית התעורר אצלה מחדש ביום הויכוח לפני כשנתיים. "השתתפתי עם הילדים שלי בטקס באגדרטת האצ"ל במלה, ופתאום נזכרתי בסיפור הקרב בכיס פלוג'ה, ודגשתי שלא יכול להיות שכמעט אף אחד לא מכיר אותו. לא ייתכן שקרב שנפלו בו 89 לוחמים, יישכח באופן כזה. כשהתחלתי ללמוד יותר על הפלוגה הרתית, התחדר אצלי צורך נוסף לספר את סיפורה. למעשה, שם היו ההתמודדויות הראשונות של חיילים דתיים במסגרת שירותם הצבאי. הפלוגה הזאת היא סיפור ציונידתי מובהק, רבים בה היו תניכי בני עקיבא, ובכל זאת, אפילו הנוער הדתי־לאומי לא שמע עליה".

כדי לחשוף את הציבור הרחב לקורותיה של הפלוגה, החליטה רייכנר להפיק לה סרט הנצחה. היא קיבצה כמה אנשים שגילו עניין בסיפור, ופנתה ל"אולפני אתרוג", שמתמחים בסרטי זיכרון ומורשת. מדרשת הדרום, שמדריכה סיורים בחבל לכיש, העניקה לה תקציב התחלתי להפקה, ובעזרת תרומה משמעותית נוספת של איש העסקים שמעון יצחקי (שיץ), הסרט יצא לדרך.

כששני טבחים מהפלוגה הדתית הצטוו לבשל בשבת עבור חיילים של פלוגה אחרת, הם מ'אנו לעשות זאת בטענה שיש מספיק אוכל, ואין צורך לחלל את השבת. הם הועמדו לדין על סירוב פקודה, נשלחו למאסר וראשם גולח כמנהג הצבא הבריטי. כשנודע לחברי הפלוגה על מאסרם, הם פתחו בשביתת רעב של 24 שעות

שבוע של לחם ודג מלוח

ארכיונים, טקסי זיכרון וריאיונות עם הלוחמים המעטים שעדיין בחיים, חשפו אט־אט בפני רייכנר את סיפורה המלא של הפלוגה הרתית. ראשיתה כמחלקה דתית שהתגבשה ב"הגנה" בשלהי 1947, לאחר החלטת החלוקה ופרוץ מלחמת השחרור. זו לא הייתה היחידה הדתית הראשונה שהוקמה בהגנה; פרופ' יגיל לוי כותב בספרו "המפקד האליון" שכבר בשנות השלושים, כשהגיוס להגנה חייב שירות ממושך בשטח, התגלו מתחים בנוגע לכשרות המטבחים ולאימונים בשבתות. בשל החיכוכים הללו לא ששו המפקדים לשלב לוחמים דתיים ביחידותיהם, הצעירים הדתיים מצדם חששו להתגייס, וההנהגה הרתית דרשה הקמת מסגרות נפרדות בעבורם. כך הוקמה בשנת 1935 הפלוגה הדתית הראשונה של ההגנה בירושלים.

המחלקה הדתית בחטיבת אלכסנדרוני הורכבה ברובה מפלוגות הנוער הרתי של הגדנ"ע בגוש דן. רבים מהלוחמים בה היו תניכי בני עקיבא, ששירתו בהגנה עוד קודם ונקראו לדגל כשגברו הסימנים למלחמה קרבה. אחד הלוחמים הוותיקים שיודעים לגולל את סיפורה הוא שמעון קוטנר, שהשתתף ברוב

צילומים: באריבת האוסר המיטני של שמעון קוטנר

הקרבות של הפלוגה, למעט כיס פלוג'ה.

קוטנר עלה ארצה מגרמניה עם הוריו ב־1939, בדויות בן 11. כבר כתלמיד בחטיבת הביניים התגייס להגנה ונשבע על תנ"ך ואקדה להיאבק למען המדינה שתקום. בנחוכה תש"ז, כשהיה תלמיד כיתה י"ב, הוא השתתף באספת של חברי ההגנה ב"בית הפח" ברמת־גן, שבסיומה הודיע המפקד המקומי כי למחרת בבוקר כל על הנוכחים להתגייס לשירות ממושך. קוטנר התייצב ושובץ במחלקה הדתית, שהורכבה מחברי הגנה מבני־ברק, רמת־גן וגבעתיים. "היינו שומרים בכל מיני מקומות באזור, ומדי ערב אפשרו לי לנסוע לכמה שעות לתיכון ערב, כדי להשלים את לימודיי", הוא מספר.

באמצע ינואר 48', לאחר תקופה קצרה של התארגנות, אימונים ויציאה למארכים, נשלחו חברי המחלקה לירושלים, במטרה לסייע ליישובי גוש עציון. למעשה, הם אלה שיועדו לבצע את המשימה שהוטלה בסופו של דבר על מחלקת הל"ה, אך עיוכב בעלייה לירושלים בגלל חסימות בדרך שינה את חלוקת התפקידים בין כוחות ההגנה. בפועל, המשימה הראשונה שקיבלה המחלקה הדתית הייתה להצטרף לכוח שיצא מהמושבה הריטוב כדי לחפש אחר לוחמי הל"ה, שהקשר עמם נותק.

בעת שהותם בהריטוב נתקלו הלוחמים הרתיים לראשונה בבעיה הקשורה להיותם שומרי מצוות. "במשך שבוע לא היה לנו אוכל כשר, והתקיימונו על לחם ודג מלוח", מספר קוטנר. לבסוף הגיעה מירושלים מבשלת שהביאה איתה סירים ומוצרי מזון, ובעיית הכשרות נפתרה.

חורש לאחר מכן הועברה המחלקה לירושלים וקיבלה משימות אבטחה באזור. במרץ 48' היא הוחזרה לגוש דן, שם צורפו אליה עשרות חיילים דתיים שהכפו אותה ממחלקה לפלוגה. יעקב מרקוביץ, שהיה אחד ממייסדיה ושימש בה כרבי־סמל פלוגתי, תב לימים בחוברת שיצאה לזכר חללי הפלוגה שהחיילים ראו עצמם כנושאי הדגל של היהדות הדתית בהגנה.

צילומים: באריבת האוסר המיטני של שמעון קוטנר

שבו נכבש הכפר מנטורה, הבסיס הערבי היחיד שנותר לאורך החזק. בהמשך השתתפו הלוחמים הרתיים ב"מבצע כיפה" לכיבוש הכפר קאקון שבצמק חפר, ב"מבצע דני" לשחרור אזור רמלה ולוד, וב"מבצע שטר" שבמהלכו השתלט צה"ל על כפרים ערביים באזור הכרמל.

חטיבת אלכסנדרוני איבדה לוחמים רבים בכל הקרבות הללו, אך בשורות הפלוגה הרתית האבדות היו בודדות. זו הייתה אחת הסיבות שבעטיין הודבק לה הכינוי "פלוגת האלוקים". סיבה נוספת לכינוי הזה מופיעה בספרו האוטוביוגרפי של יחיאל אליאש, ממיסדי בני עקיבא ומי שהיה אחראי על הפלוגות הדתיות בהגנה. אליאש מספר שבלייל אחת השבתות חזרו החיילים לבסיס לאחר יממה של לחימה, ונשלחו על ידי המפקדים לאכול – אך ביקשו לקבל קודם לכן את השבת ונעמדו לתפילה. "אחד המפקדים החילונים

עמד והתבונן במעשה בהתרגשות", כותב אליאש בספרו. "הוא התחיל להזיל דמעות ואמר: לא תיארתי לעצמי שלאחר 24 שעות של קרב קשה מסוגלים הבחורים להתפלל בהתלהבות ובשמחה כזאת. אין זו אלא פלוגת אלוקים"

למרות ההערכה הרבה שלה וזתה הפלוגה, הקפדת לוחמיה על קיום המצוות יצרה מפעם לפעם חיכוכים עם סגל הפיקוד של הצבא הישראלי המתהווה. אחת מאותן תקריות הפכה לאירוע מכונן בתחום שמירת ההלכה בצה"ל. ביולי 1948 התבקשו שני טבחים מהפלוגה הרתית לבשל בשבת עבור חיילים של פלוגה אחרת, שמעמדו לצאת לפעולה. הטבחים מ'אנו לעשות זאת בטענה שיש מספיק אוכל, ואין צורך לחלל את השבת. הם הועמדו לדין על סירוב פקודה, נשלחו למאסר וראשם גולח כמנהג הצבא הבריטי. כשנודע לחברי הפלוגה על מאסרם, הם פתחו בשביתת רעב של 24 שעות.

האירוע עודד מהומה ציבורית והגיע עד כדי משבר קואליציוני, כשרוב יהודה פישמן־מימון איים להתפטר מתפקידו כשר הדתות. הפגנות מחאה התקיימו בבני־ברק, ברמת־גן ובתל־אביב. ראש הממשלה דוד בן־

יחיאל אליאש (למטה) מספר שבלייל אחת השבתות חזרו החיילים לבסיס ונשלחו לאכול – אך ביקשו לקבל קודם לכן את השבת ונעמדו לתפילה. "אחד המפקדים החילונים עמד והתבונן במעשה בהתרגשות", כותב אליאש. "הוא התחיל להזיל דמעות ואמר: לא תיארתי לעצמי שלאחר 24 שעות של קרב קשה מסוגלים הבחורים להתפלל בהתלהבות ובשמחה כזאת. אין זו אלא פלוגת אלוקים"

"הם לא ביקשו זכויות יתר בשל היותם דתיים, אבל עמדו על זכותם לקיים אורח חיים דתי. כשנדרשו לצאת לקרב לא היססו לעלות בשבת על הרכב כדי להגיע לקו ההיערכות, אבל סירבו להתאמן בשבת ונאבקו ללא פשרה נגד פגיעה בקדושתה".

קוטנר מתאר הווי דתי וחברתי, שייחד את הפלוגה והקדין על כל הגרוד שאליו השתייכה. "היינו מקיימים קבלת שבת וסעודות שבת חגיגיות, ולוחמים רבים מהגרוד היו מצטרפים אלינו. אנשים חיפשו קצת יידישקייט וזיכרונות מהבית".

ג'יפ ביום הכיפורים

באפריל 48' השתתפו חיילי הפלוגה בכיבוש מחנה תל־השומר שפונה על ידי הבריטים, ולאחר מכן הכשירו את כל המטבחים שבו לקראת חג הפסח. בחול המועד פסח נשלחה הפלוגה ל"מבצע חמץ", שבו כותרה העיר יפו ונותקה מהכפרים הערביים שסביבה. שבועיים לאחר מכן, ערב ההכרזה על הקמת המדינה, עברה הפלוגה לאזור השרון, שם השתתפה ב"מבצע מדינה" לכיבוש כפרי־סבא הערבית. כעבור עשרה ימים נטלה חלק ב"מבצע נמל"

מקבר אחים זמני לקבר אחים קבוע. האנדרטה בכניסה לקריית גת

< גוריון הבטיח לשר מימון כי הטבחים ישוחררו ויכזו למשפט חוד, וכי תוקם ועדת שרים שתסדיר את ענייני הדת בצהל". ועדה כזו אכן התכנסה, והחליטה שהכשרות והשבת יישמרו בכלל ויחידות הצבא.

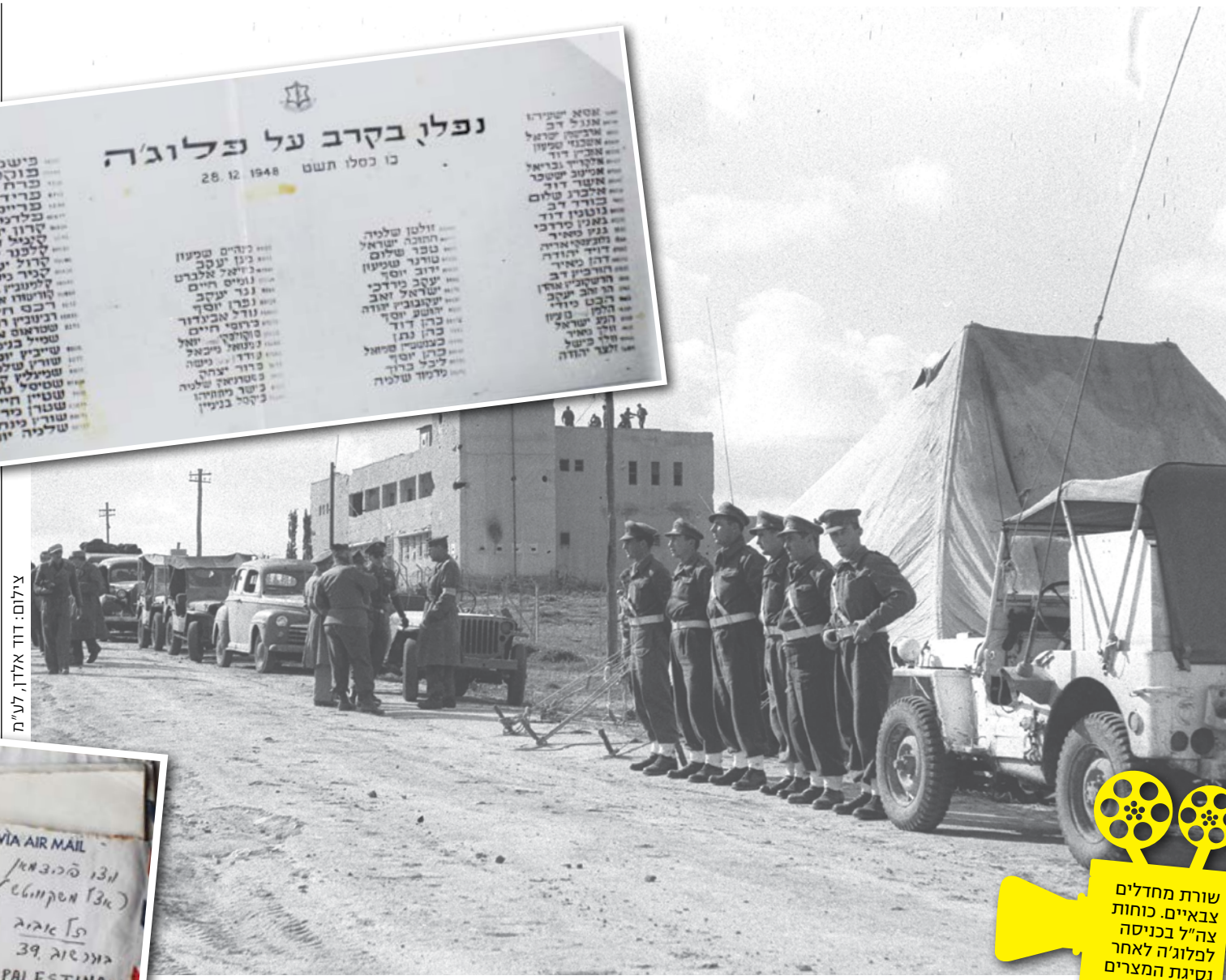
קוטנר מספר על אירוע הלכתי נוסף, שהתרחש ביום הכיפורים ודראשון של מדינת ישראל. לוחמי הפלוגה הדתית נקראו לצאת לפעולה בעיצומן של תפילות היום הקדוש, ודרשו לקבל הותר מרב, "המפקדים לא התעצלו", מספר קוטנר. "הם שלחו ג'יפ לבית כנסת בנתניה והביאו משם רב, שדווח לנו לחזר את תפילתנו, לאכול ולעלות על הרבנים".

בחודש אוקטובר 1948, לאחר תקופה ארוכה של מצור מצרי, נפרצה הדרך לנגב ב"מבצע יואב". בנגב נותרו עדיין יחידות מצריות, בהן החטיבה הסודרית, ש10,000 חייליה כותרו באזור הכפרים פלוג'ה ועיראקאל-מנשייה. בתחילת חודש נובמבר ירדה חטיבת אלכסנדרוני לנגב, והחליפה שם את חטיבת גבעתי, שכשלה בניסיונה לכבוש את כיס פלוג'ה חודשים קודם לכן. שמעון קוטנר לא היה בין הלוחמים שנשלחו רדמונה באותם ימים הוא גויס למשימת צילום באזור המרכז לצורך הפקת תעודות לחיילי צה"ל, וכך ניצל מגורלים של חבריו לפלוגה. המצור של אלכסנדרוני על כיס פלוג'ה נמשך עד 22 בדצמבר, או פתח צה"ל ב"מבצע חורב", שנועד להשמיד את הכוחות המצריים שפלשו לשטח ישראל. שישה ימים אחר כך, ב־28 בדצמבר, הוטל על החטיבה לחסל את כיס פלוג'ה. כל יצא לדרך "מבצע חורב", שהפך לאחד הקרבות הקשים במלחמת העצמאות. המשימה העיקרית במבצע, כיבוש הכפר עיראקאל-מנשייה, הוטלה על גרוד 33. פלוגה א' שלו הייתה אמורה לכבוש קטע מקווי ההגנה המצריים ולהחזיק בפרצה עד תום הקרב: פלוגה ב' נועדה להיכנס בפרצה ולכבוש את הכפר; ופלוגה ג', הפלוגה הדתית, נדרשה לכבוש את התל השולט על הכפר, תל עזיני, המכונה גם תל גת.

במקביל הוטל על פלוגה מגרוד 35 על החטיבה לכבוש את משלט הגשר בוואדי שבין עיראקאל-מנשייה לפלוג'ה, לפוצץ את הגשר, וכך למנוע מעבר של תגבורת מצרית משוריינת בין שני הכפרים. היריעות המוציגניות שנמסרו למפקדים גרסו שהחיילים המצריים סובלים ממחלות, ממחסר בנשק וממורל יורד. בדיעבר התברר שהיריעות הללו היו מושגות.

המג"ד מול הסמג"ד

לאחר תפילת ערבית והדלקת נר שני של תנוכה, יצאו חברי הפלוגה הדתית למבצע. משה מנהיגם, מפקד

שורת מחדלים צבאיים. כוחות צה"ל בכניסה לפלוג'ה לאחר נסיגת המצרים

אביטל רייכנר: "לא ייתכן שקרב שנופלו בו 89 לוחמים, יישכח באופן כזה. למעשה, בפלוגה הזו גם היו ההתמודדויות הראשונות של חיילים דתיים במסגרת שירותם הצבאי. זהו סיפור ציונידתי מובהק, רבים מלוחמי הפלוגה היו חניכי בני עקיבא, ובכל זאת, אפילו הנוער הדתי לאומי לא שמע עליה"

שלמה גורן, הרב הצבאי הראשי, להיכנס לכיס כרי לזחות את חללי הקרב. כניסתו לשם אושרה על ידי קצין המודיעין של החטיבה המצרית, גמאל עבר אל־נאצר, לימים נשיא מצרים. הרב גורן נכנס למתחם יחד איתו, לא לפני שאמר לשניים מחיילי הרבנות שאם לא ישוב, הוא מייפה את כוחם לתת גט לאשתו כרי שלא תישאר עגונה.

בספרו "בעוז ותעצומות" מספר הרב גורן שנאצר תהה על "קוביות" מוזרות שנמצאו אצל החללים. הרב הסביר לו שמדובר בתפילין שהחיילים הדתיים לקחו והמשיכה להילחם בגבורה מול הכוחות המצריים. זה היה קרב של מעטים מול רבים, עד הכרור האחרון. כשניתנה להלמן פקודה לסגת מיד, הוא השיב: "לא אצא מכאן כל עוד לא יוצא הפצוע האחרון". שבעה חיילים בפקודו של משה מנהיגם, שנפצע בקרב, הצליחו לפרוץ את טבעת הכיתור ולסגת מהכיס. שני חיילים אחרים נפלו בשבי. כל שאר חיילי הפלוגה הדתית שהשתתפו בקרב – 67 לוחמים – נהרגו. המצרים כרו קבר אחים וטמנו שם את גופותיהם, יחד עם 22 חללים מפלוגות אחרות.

מבצע חיסול נכשל, אך כיס פלוג'ה נותר מכותר על ידי כוחות צה"ל. כחודש לאחר הקרב ביקש הרב

אלינו חיילים דתיים מיחידות אחרות שביקשו לשרת ביחידה דתית. כשהמצרים פינו את הכיס, ניגשנו לקבר האחים שהיה מוקף בגדר, ואמרנו קריש".

הנצחה אליטיסטית

לאחר הקרב בתל־ערינז טענו כמה מהוריהם של הנופלים כי הפלוגה הדתית נשלחה למשימה הקשה כנקמה על סירובם של הטבחים לבשל בשבת, ועל שכיתת הרעב של חבריהם. אחר משני הטבחים, שמעון מנהיגים (אחיו של המ"מ משה מנהיגים), היה בין הנופלים בקרב. הרב גורן מספר שבקצבות טענות ההורים, הטיל עליו בן־גוריון לחקור את הפרשה מבחינה צבאית. הרב הצבאי הראשי גבה עדויות מהמח"ט, מהמג"ד ומהלוחמים המעטים שנשארו בחיים. מסקנותיו היו שתכנון המבצע דווקא היה תקין, אך מוג האוויר הסוער שיבש את הפעולה, וההחלטה להמשיך בתוכנית לאחר הכישלון במשלט הגשר, הייתה טעות. "התברר ללא צל של ספק שוודאי לא הייתה שום כוונת ודון או נקמה נגד החיילים הדתיים דווקא", קבע הרב גורן. חרף מסקנותיו, תוצאות הקרב הקשה היו בין הגורמים לכך שלאחר מלחמת השחרור פוורו החיילים הדתיים בין היחידות השונות: בצה"ל חששו להעמיד שוב קבוצה חברתית הומוגנית בסיכון מוגבר.

פלוג'ה, הוא מציין שגם חטיבת גבעתי לא הצליחה לכבוש את המקום, ושי14 משוריינים של צה"ל ופלוגת ג'יפים חיכו להוראה להיכנס לכיס, אך הוראה כזו לא הגיעה. לתל, בעוד המשוריינים הישראלים של גרוד 35 לפוצץ את הגשר, הייתה הפעולה צריכה להידחות: הגשר הזה הוא שאפשר למשוריינים של המצרים להגיע לתל, בעוד המשוריינים הישראלים נשארו רחוקים משם. "הנושא טויה בחלקו הגדול", אומר קוטנר, "ויש הרבה סיפורים שלא סופרו".

הפלוגה הדתית המשיכה להילחם ולהתקיים עד יולי 1949, אז פורקה חטיבת אלכסנדרוני. 89 חללי הקרב

שרד את השואה, נמל בקרב. אביטל רייכנר עם החסמים של דב ששכר מרידמן

הישראלית באותן שנים. בפלוגה הדתית לעומת זאת היו עולים רבים וניצולי שואה, וגם ילידי הארץ שבשורותיה השתייכו לציבור הדתי, שהיה אז מגזר קטן וחלש בצבא ובמדינה. כשאני מציין את האפשרות הזו באוזני קוטנר, הוא דוחה אותה בתוקף. "אל תעלה טענה כזו. זה לא רלוונטי ולדעתי אין לזה כל קשר", הוא אומר. "העריכו אותנו מאוד. החיילים שלנו היו יוצאים מן הכלל, ולא לחינם קראו לנו פלוגת האלוקים".

אפילו הציבור הדתי־לאומי, כאמור, לא הנציח כראוי את סיפוריה של הפלוגה. היאל אליאש כתב בספרו: "עד היום הגני מצטער צער רב שתנועתנו לא מצאה דרך נאותה להנציח יחידת לוחמים זו". הרעיון לתקן את העוול ולקיים אירוע נטיעות באזור הקרב בכיס פלוג'ה נולד אצל רכז מחוז דרום של בני עקיבא, אליעד אברקי, לאחר שהאנדרטה בקריית־גת עוררה את סקרנותו. כששמע מאביטל רייכנר את סיפור הפלוגה, החליט לגייס את תנועת הנוער לפעולות ההנצחה.

במקביל נמשכת במרץ העבודה על הסרט. אחרי שלב התחקיר שערכה רייכנר במשך למעלה משנה, כתבה נעמה פרנקל תסריט שמשלב עדויות וצילומים אותנטיים. השחקנית ארד פינקס נבחרה לגלם את דמותה של המורה, ואיש ידיעת הארץ אליעד ברישואל משחק כמורידך סיור בשטח הלחימה שליר קריית־גת. אמנם מרבית הצילומים כבר התקיימו, אבל להשלמת מלאכת העריכה נדרשים עדיין ימי עבודה ומשאבים לא מעטים. בימים האחרונים נפתח קמפיין מימון המוניע באתר headstart כדי להביא את הפרויקט לידי סיום, והיוצאים מקווים לעמוד ביעד שהציבו לעצמם – הקרנת בכורה ביום הזיכרון הקרוב. אך הסרט לא יהיה סוף הסיפור: המטרה הגדולה יותר שעומדת בפני רייכנר וחבריה היא להשיב מעט מהכבוד האבוד של הפלוגה הדתית בחטיבת אלכסנדרוני, ולהנחיל את מורשתה לדורות הבאים. ■

לתגובות: dyokan@makorrishon.co.il

חי יזכור את פלוגת האלוקים